

Sedmnáctá kapitola

První věc, která udeří mé smysly, je ten pach. Zvláštní chemický zápach a pak vzduch – studený a vlhký, jako kdyby dům věděl, že jeho srdce už je nenávratně pryč. Ve dveřích jsou nové zámky a taky panty jsou spravené, ale barva zůstává odřena a oprýskaná v místech, kde na ně dopadla policejní síla. Všimnu si nepatrné krvavé šmouhy dole pod schody v místě, kde se moje zakrvácená ruka dotkla stěny. Těsně před tím, než mě skopl na zem. Všechen děs té noci opět vybublá na povrch jako vzduch v natlakované lahvi limonády těsně po otevření. Zvedne se mi žaludek. Stihnu se ještě předklonit a zvratky se už rozstříkují po podlaze.

„Panebože, pardon, pardon,“ mumlám a rychle si utírám slzy.

Crownová se na mě dívá s pochopením. „To je v pořádku, Sarah. Můžeme sem přijít později, jestli chcete.“

Zavrtím hlavou. I přes všechny ty hrůzné vzpomínky, tohle je stále můj domov. Tady funguju líp než kdekoli jinde, a kdybych teď odešla, nic by se tím nevyřešilo. Stejně bych musela do kuchyně jednou vejít.

Ukážu směrem na kuchyňské dveře. „Pojďme,“ můj hlas zní po nešťastné vstupní epizodě ochraptěle. Zakašlu a polknu hořkou pachučí žaludečních šťáv. Jeden hluboký nádech a vstupujeme do nulté kapitoly mého nového života. Místnost je cítit po desinfekci, citrónu a leštence. Můj zrak okamžitě spočine na podlaze, na místě, kde jsem

ji našla ležet. Je vidět, že dřevo bylo vydrhnuto a vycíděno s nejvyšší pečlivostí, ale tenký obrys po krvavé kaluži tu pořád prosvítá.

Před očima mi znovu vyvstanou obrazy té noci. Rychlost, s jakou se pohyboval růžový nůž, nepatrný vzdech, který Joanna vydala. Věděla tehdy, že umírá? Bolelo to? Musím věřit, že to bylo bezbolestné. Musím. Jinak bych se z toho zbláznila.

„Snažila jsem se ho zastavit,“ slyším se říkat, pohled stále upřený na obrys krvavé skvrny. „Snažila jsem se, ale byl moc silný.“

Opět mě přemůžou slzy, ale tentokrát jsou to slzy hněvu – na něj a na sebe za to, že jsem tak zasraně neschopná. „Snažila jsem se, ale prostě jsem ho nedokázala zastavit. Nechci, abyste si mysleli, že jsem se nesnažila.“

Skrze mé slzy vypadá Crownová jen jako rozmazaná skvrna. Přála bych si vědět, co si myslí. Zoufale chci, aby mi věřila.

„Kdo by nám tohle udělal? Kdo?“

„To se právě snažíme zjistit,“ ujišťuje mě. „Dostaneme se tam, nebojte.“

Všimnu si, že neřekne „Dostaneme ho, nebojte.“ Podezírám snad mě? Představím si sebe samu, jak ležím u těla své mrtvé sestry s růžovým nožem v ruce. Samozřejmě, že mě podezírám. Všichni mě podezírají.

Nemůžu se uklidnit. Osprchuju se a převléknu do čistého oblečení a pak podrobím bližšímu zkoumání své rány a modřiny. Hluboká řezná rána na ruce už pomalu srůstá. Lidské tělo má neuvěřitelnou schopnost se hojit a já se nemůžu přestat trápit myšlenkou, jestli Joanna nemohla být zachráněna. Co kdybych jí rány stlačila víc? Nebo co kdyby se mi povedlo odzbrojit toho muže a zavolat záchranku? Byla stále naživu, když mě knokautoval? Kdyby se mi podařilo utéct, možná jsem ji mohla zachránit. Všechny ty hodiny a dny, které jsem strávila ve své ložnici zíráním na letadla, nebo trucováním v kuchyni.